

Sbírka soudních rozhodnutí

Věc C-469/14

**Masterrind GmbH
proti
Hauptzollamt Hamburg-Jonas**

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht Hamburg)

„Řízení o předběžné otázce — Zemědělství — Nařízení (ES) č. 1/2005 — Ochrana zvířat během přepravy — Dlouhotrvající cesty — Příloha I kapitola V bod 1.4 písm. d) — Délka trvání cesty a doba odpočinku zvířat při přepravě — Přeprava skotu — Pojem ‚odpočinek v délce nejméně jedné hodiny‘ — Možnost několika přestávek při přepravě — Článek 22 — Prodloužení při přepravě — Nařízení (ES) č. 1234/2007 a (EU) č. 817/2010 — Vývozní náhrady — Požadavky v souvislosti s řádným zacházením se živým skotem během přepravy — Nařízení č. 817/2010 — Článek 2 odst. 2 až 4 — Úřední veterinární lékař v místě výjezdu — Zpráva a poznámka na dokladu, který potvrzuje, že zboží opustilo celní území Unie, která se týká splnění nebo nesplnění použitelných ustanovení nařízení č. 1/2005 — Neuspokojivý výsledek provedených kontrol — Článek 5 odst. 1 písm. c) — Závazná nebo nezávazná povaha výše uvedené poznámky ve vztahu k příslušnému vnitrostátnímu orgánu pro výplatu vývozních náhrad“

Shrnutí – rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 28. července 2016

1. *Zemědělství — Sbližování právních předpisů — Ochrana zvířat během přepravy — Nařízení č. 1/2005 — Technické specifikace — Délka trvání cesty a doba odpočinku — Minimální požadavky*

[Nařízení Rady č. 1/2005, příloha I kapitola V bod 1.4 písm. d)]

2. *Zemědělství — Společná organizace trhů — Vývozní náhrady — Podmínky poskytnutí — Dodržení unijní právní úpravy, která se týká dobrých životních podmínek zvířat během přepravy — Pravomoc vnitrostátního správního orgánu učinit závěr, odchýlně od prohlášení úředního veterinárního lékaře, že byla dodržena unijní právní úprava*

(Nařízení Rady č. 1/2005; nařízení Komise č. 817/2010, bod 5 odůvodnění)

1. Ustanovení přílohy I kapitoly V bodu 1.4 písm. d) nařízení č. 1/2005 o ochraně zvířat během přepravy souvisejících činností musí být vykládáno v tom smyslu, že v rámci silniční přepravy předmětného druhu zvířat, tj. zejména skotu s výjimkou telat, může doba odpočinku mezi dvěma dobami přesunu v zásadě překročit jednu hodinu. Pokud však tato délka trvání přestávky překročí jednu hodinu, nesmí být taková, aby za konkrétních podmínek, za nichž probíhá tento odpočinek a celá přeprava, mohla přepravovaným zvířatům přivodit zranění nebo zbytečné utrpení. Kromě toho délky trvání cesty a dob odpočinku celkem, jak jsou stanoveny v bodě 1.4 písm. d) této kapitoly, nesmí přesáhnout 29 hodin, s výhradou možnosti jejich prodloužení o dvě hodiny v zájmu zvířat podle bodu 1.8 uvedené kapitoly, a aniž je dotčeno použití ustanovení článku 22 uvedeného nařízení v případě nepředvídatelných okolností. Dále platí, že doby přesunu, z nichž každá může činit

maximálně 14 hodin, mohou zahrnovat jednu či více fází přestávek. Tyto fáze přestávek musí být připočítány k fázím přesunu za účelem výpočtu celkové délky doby přesunu v maximálním rozsahu 14 hodin, jejíž součástí jsou tyto fáze přestávek.

(viz bod 43, výrok 1)

2. Nařízení č. 817/2010, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 1234/2007, pokud jde o požadavky na poskytování vývozních náhrad v souvislosti s řádným zacházením se živým skotem během přepravy, musí být vykládáno v tom smyslu, že příslušný orgán pro výplatu vývozních náhrad není vázán poznámkou, kterou úřední veterinární lékař v místě výjezdu uvedl na doklad, který potvrzuje, že dotčená zvířata opustila celní území Evropské unie, v níž se uvádí, že v případě některých nebo všech z těchto zvířat nebyla během přepravy dodržena použitelná ustanovení nařízení č. 1/2005 o ochraně zvířat během přepravy souvisejících činností.

Podle ustanovení nařízení č. 817/2010 totiž rozhodnutí ohledně splnění podmínek pro nárok na výplatu vývozních náhrad, zejména pak podmínek v oblasti dodržování použitelných požadavků nařízení č. 1/2005, náleží do pravomoci příslušného vnitrostátního orgánu pro výplatu těchto náhrad, neboť informace uvedené úředním veterinárním lékařem v místě výjezdu v rámci spolupráce mezi těmito dvěma subjekty zavedené nařízením č. 817/2010 jsou sice důkazem, avšak důkazem vyvratitelným. Toto konstatování platí tím spíše, pokud se vyjádření tohoto veterinárního lékaře netýká posouzení tělesného a zdravotního stavu zvířat, které podle bodu odůvodnění 5 nařízení č. 817/2010 vyžaduje zvláštní kvalifikaci a zkušenost, což odůvodňuje, aby kontroly vykonával veterinární lékař.

(viz body 50–52, výrok 2)